

Pitkäjänteistä työtä artistien parissa

haastattelussa

TOMMI SAARIKOSKI

Saila Vesisenaho

Tommi Saarikoski on Helsingin yliopiston musiikkitieteestä vuonna 2013 valmistunut Sony Music Entertainment Finlandilla marketing manager -tittelillä työskentelevä filosofian maisteri. Marketing manager on työnkuva, jonka voisi olettaa liittyvän erityisesti markkinointiin. Näin ei kuitenkaan välttämättä ole, ja toimenkuva onkin melko vaihtuva ja yllättävänkin paljon humanistista osaamista vaativa tehtävä. Haastattellessani Saarikoskea muodostui tehtävästä melko erilainen kuva, kuin olisin aiemmin osannut aavistaa.

Tommi Saarikoski on ollut Sony Musicilla töissä jo yli kymmenen vuotta, ja kysymykseen, mitä työ käytännössä on, tuntui olevan melko vaikea vastata.

TS: ”Käytännössä meillä on kotimaisia artistiprojekteja Sony Musicilla vaihteleva määrä, tällä hetkellä varmaan 80. Mulla on markkinoinnista ja kaikkea julkaisuun liittyvästä vastuu noin kahdessakymmenessä. Eli vastaan niiden omien artistien kaikesta markkinoinnista ja mitä siihen kuuluu, tämmöistä yleistä projektinjohtamista. Meillä on firmassa kuitenkin 30 henkeä, ja melkein jokainen on tavalla tai toisella mukana jokaisessa artistiprojektissa, niin semmoista yleistä tiedon siirtämistä, että kaikki on kartalla mitä tapahtuu. Sitten ihan konkreettisesti on tämmöistä mediasuhteiden hoitamis-

ta, haastattelujen sopimista: kaikki TV, radio, podcast, someyhteistyöt, jotka liittyy artisteihin ja artistien julkaisuihin. Ja sitten paljon semmoista yleisen artistibrändin kanssa työskentelemistä, artistibrändin rakentamista ja kaikkea sometekemisen suunnittelua ja markkinoinnin suunnittelua. Mutta ihan käytännössä, mitä se työ suurimman osan ajasta on, on tosi paljon keskustelua artistin kanssa; että löytää sen, mitä artisti oikeasti haluaa tehdä, ja sitten me aina sulaudutaan, tarjotaan siihen apua, mihin sitä tarvitaan. Jokainen artistiprojekti on tosi erilainen, on vaikea mitenkään kaavamaisesti mennä noissa.”

Artistiprojekteja, joista Saarikoski on vastuussa, ovat muun muassa **Pehmoaino**, **Sara Siipola**, Haloo Helsinki ja Neljä Ruusua. Nämä ovat keskenään melko erilaisia, huomioon ottaen esimerkiksi sen, että Pehmoainon ensimmäinen levy julkaistiin vasta viime vuoden lopulla, kun taas Neljä Ruusua on perustettu jo vuonna 1982. Myös genret vaihtelevat jonkin verran, vaikka kaikki projektit ovat kuitenkin populaarimusiikin piirissä.

Saarikoskelle ei suinkaan aina ole ollut selkeää, että hän tulisi työskentelemään musiikin parissa. Musiikki on aina kuitenkin ollut merkittävä osa hänen elämänsä, ja se on lopulta ohjannut hänet musiikki-

tieteen pariin ja musiikkialalle töihin.

TS: ”Ehkä se, mistä kaikki on lähtenyt, on se, että mä oon aina tosi paljon kuunnellut musaa ja ehkä ollut kiinnostunut enemmän musan kuuntelemisesta ja kaikkien taustatietojen tutkimisesta kuin itse soittamisesta tai musiikin tekemisestä, ja ehkä joskus on ollut nuorena semmoinen ajatus, että olisi hienoa olla jossain levy-yhtiössä tai jossain artistien taustajoukoissa töissä, mutta ei se oo tuntunut realistiselta jutulta, vaan se on ollut vähä semmonen, että no ei se nyt varmaan onnistu, mutta olispa hienoa. Hain lukion jälkeen opiskelemaan kemian tekniikkaa, joka on aika erilainen ala, ja sitten mulle siellä parin vuoden jälkeen tuli hyvin vahva fiilis, että tää ei ole kyllä mua varten ja että mua ei kiinnosta tää yhtään. Mä jotenkin ajauduin sinne, koska olin niinku ihan ok joissain matemaattisissa aineissa. Mä mietin hirveästi, että mitä sitä nyt oikein tekisi, ja mietin, että suurimman osan vapaa-ajasta mä käytän siihen, että kuuntelen musaa tai luen siitä. Mä aloin tutkimaan, että mitä kaikkee vois olla, ja kun mä en soita mitään niin hyvin, että olisin pärjännyt missään soittokokeessa, niin löysin musiikkitieteen ja pääsin sinne, olikohan tokalla yrittämällä sisään. Sitten jotenkin siellä ehkä nyt vaan tuli semmoinen ajatus, että joo kyllä mä haluan jollain tavalla musa-alalla ainakin yrittää työllistyä, ja niin mä tein paljon vähä sinne päin liittyviä juttuja, mä olin silloisessa Anttilan Kodin Ykkösen Top 10 -osastolla levynmyynnissä, ja mä tein jotain musatoimittajahommia satunnaisesti, ja mä olin jossain vaiheessa Helsingin juhlaviikoilla tuotanto-assistenttina kesät. Sitten kun mulla oli opiskelut aika loppusuoralla, en olis tarvinnu harjottelua enää, mutta törmäsin Sony Musicin harjoitteluhakuun ja ajattelin, että tässä on semmoinen paikka, että täytyy ainakin yrittää hyödyntää, vaikka en ois harjoittelua tarvinnutkaan. Mulle

sanottiinkin haastattelussa, että miksi sä nyt haet, ja mä vaan sanoin, että kiinnostaa niin paljon. Pääsin sisään ja tavallaan sillä tiellä ollaan. Mä olin yhden kesän vielä tuolla Juhlaviikoilla hommissa ja sen jälkeen pääsin aloittamaan ihan vakkarina täällä. Siitä on nyt 10 vuotta, vähän päälle.”

Saarikoski kertoo humanististen tieteiden olevan suureksi hyödyksi hänen työnkuvassaan. Markkinoinnin osaamisella on paljon vähemmän merkitystä, kuin voisi työtittelistä kuvitella.

”Mun mielestä musiikkitiede ja yleisestikin humanistiset tieteet auttaa ja opettaa ajattelemaan asioita vähän niinku eri perspektiivistä ja eri näkökulmista, mikä on vähän tämmöinen abstrakti juttu, mutta mun mielestä tosi tosi tärkeä, koska käytännössä oma duuni on tosi paljon sitä, että mä koetan päästä vähän niinku sen artistin pään sisään, että mitä se oikeasti haluaa, mitä se ajattelee asioista. Tähän liittyy paljon myös varmaan, varsinkin kun uusien artistien kanssa tekee hommia, jännitystä ja odotuksia, että nyt kun tähän iso, paha levy-yhtiö hyppää sekaan, että mitäs tää nyt tarkoittaa ja näin. Oon huomannu, että tosi tärkeää on se, että pystyy asettumaan sen artistin asemaan, koska kaikki perustuu tosi paljon siihen, että löydetään ne yhteiset tavoitteet ja luottamus artistin kanssa. Se on ihan tän kaiken ytimessä. Musta tuntuu, että siihen se, mitä musiikkitieteestä on saanu, on just se semmonen aika laaja näkemys musiikista ja siitä, mikä merkitys musiikilla on eri kulttuureissa. Ja mä tein siis mun kaikki opinnäytetyöt ja gradun popmusiikin faniudesta, mikä jälkikäteen, vaikken sitä sillon tiennytkään, on käytännössä just sitä mitä tää työ on: koitetaan löytää ne artistit ja fanit ja saada se yhteys. Myös se, että pystyy tosi luontevasti puhumaan musiikista myös artistien kanssa. Vaikka mulla on markkinointi tossa mun työtittelissä, niin se on ehkä yks prosentti siitä, mitä mä koen, että mä teen. En mä oo koskaan opiskellu

vaikka markkinointia. Esimerkiksi se, että millanen markkinointikampanja tehdään, niin se on aika toissijaista loppujen lopuks. Kaikkein tärkeintä on se, että saadaan siitä hommasta artistin näköstä, ja se tulee niiden keskustelujen kautta.”

Merkityksellisiksi taidoiksi työn kannalta Saarikoski listaa useita eri asioita, joista osa on sellaisia, joita on kenties mahdotonta koulussa oppia. Sosiaaliset taidot ovat tärkeitä, samoin paineensietokyky ja projektinhallinta.

”No tärkeimpiä on kyllä semmoiset yleiset, ehkä sosiaaliset, taidot, mitä ne nyt sitten käytännössä onkaan. Mä ainakin itse koen, että just se kyky nähdä eri perspektiivistä juttuja ja semmoinen empatiakyky. Kun läheisten artistien kanssa tekee, niin siihen liittyy kuitenkin tosi paljon myös paineita ja on tavallaan koko ajan arvostelun kohteena. Se, että saa just sen luottamuksen niiden artistien kanssa, niin se on ihan äärimmäisen tärkeitä. Sitten yleisesti semmoinen projektijohtaminen ja ehkä semmoinen stressinsietokyky myös, tää on tosi nopeatahtista työtä. Musajulkaisuja tulee tosi paljon, ja välillä tuntuu, että kaikilla on hirveä kiire, ja jotkut asiat onkin semmoisia, että ne tulee eteen ja ne pitää ratkoa saman tien. Samaan aikaan on tosi paljon semmoista yleistä viestitulvaa, mihin pitää reagoida, mutta sitten on myös tosi tärkeitä tehdä semmoista pitkäjänteistä suunnittelu-työtä. Tärkeetä on, että pystyy hallitsemaan sen eikä mee ihan shokkiin, että on koko ajan paljon palloja ilmassa.”

Saarikoski on ollut Sony Musicilla töissä jo yli kymmenen vuotta. Kysymys siitä, onko musiikkiala muuttunut sinä aikana, on kaksijakoinen. Jotkin asiat ovat muuttuneet, toiset pysyneet samanlaisina.

TS: ”No joo mä mietin, että tavallaan on tosi paljon, mutta tavallaan ei. Kuitenkin sen 10 vuoden aikana, kun mä oon ollut, niin silloin on ollut jo Spotify, striimi-palvelut on ollut, samoin suurin osa

nykyisistä somekanavista. Ihan semmoista murrosta ei ole, kuin mikä on varmaan ollut silloin, kun on tullut striimipalvelut. Mutta sitten samaan aikaan on muuttunut tosi paljon. Mä oon 10 vuotta ollut, ja käytännössä mulla on työtehtävä ollut sinänsä samaa, artistiprojektit on muuttunut ja näin, mutta se, mitä se työ käytännössä on, on muuttunut ihan tosi paljon. Jos silloin 10 vuotta sitten oli tosi paljon fokus just tämmöisessä perinteisessä median tekemisessä, esimerkiksi pääseekö artisti johonkin sanomalehden haastatteluun, niin kyllähän se on tosi paljon muuttunut. Mediapaikat, jotka musiikista ja varsinkaan uusista artisteista kirjoittaa, on tosi paljon vähäisemmät. Enemmän se on mennyt siihen, että artisteilla on se oma mediankanava ja omat somet, joilla pystyy sitten kertomaan itsestään ihan mitä haluaa. Fokus on aika paljon enemmän siinä artistiuran rakentamisessa niissä kanavissa ja yleisesti just ehkä siinä artistin kanssa miettimisessä, että mitäs tässä oikeasti halutaan tehdä. Semmoinen, mikä nyt on tosi isona musiikin markkinointiin tullut muutaman viime vuoden aikana, on Tiktok. Se on ollut tosi iso muutos, ihan tuommoista palvelua ei ole ollut, josta syntyy isoja hittejä vain sen yhden alustan kautta. Varsinkin jos puhutaan nuorempien kohderyhmien artisteista, niin tosi paljon se keskittyminen on myös siellä ja sitä paljon pohditaan ja varmasti näitä tulee koko ajan. Tuntuu, että aina muutaman vuoden välein tulee joku juttu, joka sitten hetkeksi vähän niinku muuttaa kaiken. Ehkä sen voi sanoa vielä, että mikä on muuttunut, on semmoinen yleinen julkaisutahti. Musaa julkastaan joka vuosi vaan enemmän ja enemmän. Se, mitä se ikävä kyllä tuntuu aiheuttavan, on se, että henkinen hyvinvointi artistien ja myös ihan kaikkien alalla työskentelevien kesken on kyllä koetuksella. On hyvä, että siitä tosi paljon puhutaan ja ollaan hereillä, mutta

kyllä se on semmoinen asia, joka vähän huolestuttaa ihan päivittäin, että miten tän sais myös kestäväksi artisteille kaiken tän kilpailun ja tietynlaisen kiireen ja paineen keskellä. Miten he voisi voida hyvin ja tietenkäin myös me täällä taustajoukoissa?”

Markkinointipäällikkö harvoin saa minkäänlaista julkista tunnustusta työstään. Kuitenkin myös Saarikoski on ollut mukana monen artistin uran menestystarinaksi rakentamisessa. Kysyessäni uran suurimpia onnistumisia Saarikoski korosti ennen kaikkea artisteja, joiden kanssa on päässyt tekemään pitkä-jänteistä työtä.

TS: ”Niitä on hyvä aina välillä pysähtyä muistelemaan, koska tää on aika semmoista, että julkaisuja tulee paljon ja helposti siirtyä aina vaan seuraavaan. Mikä itselle tuntuu aina kaikista parhaimmalta, on se, että on joku täysin uusi artisti, jonka kanssa pääsee aloittamaan tekemisen ennen kuin mitään musaa on julkaistu,

ja sitten tulee onnistumisia. Ja kyllä toi Pehmoaino on ollut semmoinen, joka on tässä reilun parin vuoden aikana noussut poikkeuksellisen nopeasti yheksän hetken kuunnelluimmista artisteista. Ja vielä mikä on musta hienoa, että tosi omaehtoisella tyylillä. Siihen on liittynyt paljonkin onnistumisia. Siihen viimeisimpänä tuli tuossa vasta eka levy Ainolta niin se, miten se on otettu vastaan, on kyllä ollut ihan ihan upeata. Ja Haloo Helsinki on semmoinen tietenkäin, yks

Suomen suurimmista bändeistä, ja se, miten tuntuu, että heillä vuodesta toiseen se yleisön suosio pysyy ja uusiakin faneja tulee jatkuvasti. Ehkä siinä semmoinen konkreettinen juttu oli toissa kesänä stadionkeikka. Aina tuommoiset konkretisoi sitä, että OK, täällä on oikeasti nyt nää kaikki ihmiset kokoontunut tänne ja on hirveän hurmos päällä. No sitten joskus uran alkupuolella, mitkä on ollut sellaisia onnistumisia ja myös tosi opettavia, niin mä oon ollut 2 kertaa suomen Euroviisuedustajan kanssa Euroviisuissa: Softengine-nimisen bändin kanssa, olisko siitä nyt just se 9-10 vuotta, ja sitten olin Pertti

Kurikan nimi-päivien kanssa myös. Ne on ollut silloin tosi ikimuistoisia, tosi opettavia juttuja. Sitten yleisesti se, että on paljon artisteja, kenen kanssa olen tehnyt just sen 10 vuotta, niin kyllä mä tykkään tommoisesta pitkäjänteisyydestä, ja tietenkäin se kertoo sitten jostain ehkä luottamuksesta, että on noin pitkiä yhteistöitä pystynyt tekemään artistien kanssa.”

Koska itsekin olen hyvin kiinnostunut vastaavanlaisesta urasta, päätin lopuksi kysyä vinkkejä alalle työllistymiseen. Oleellisimmiksi asioiksi tämän kannalta nousivat työharjoittelun tärkeys ja työkokemuksen kartuttaminen jopa opintojenkin kärsimisen uhalla.

TS: ”No siis ihan semmoinen niinku konkreettinen juttu, niin musta tuntuu, että meilläkin suurin osa ihmisistä, jotka täällä on töissä, niin on päätyntä jonkunlaisen harjoittelun kautta tänne töihin, että siihen

Tommi Saarikoski. Kuva: Sony Music

rohkaisen kyllä. Vaikka just niinku se omakin kokemus, että ei sinänsä tarvetta ollut minkään opintojen suhteen enää millekään harjoittelupaikalle. Ja se on tietenkin haastava kysymys sitten tää, että miten miten harjoitteluista korvataan, täällä kyllä maksetaan pientä korvausta. Mä en ole nyt seurannut yleistä keskustelua, että mikä se fiilis on just näistä harjoitteluista ja siitä, että miten niistä palkkioita maksetaan. Mutta se mikä tuntuu olevan totta, on se, että kyllä tosi tehokkaasti ihmiset alalle rekrytoituu just noiden harjoitteluiden kautta. Silloin pääsee sekä työntekijä että työnantaja näkemään puolin ja toisin, että onko tää semmoinen juttu, mikä toimii. Tääkin on tietyllä tavalla niin semmoinen ala, että ei mikään suoraan kouluta tähän työhön, mitä itse tekee, tai oikeastaan mihinkään muuhunkaan, mitä täällä tehdään. On tosi vaikeeta pelkän CV:n tai osaamisen tai koulutuksen perusteella sanoa kenestäkään varmasti, että onko se hyvä työntekijä täällä. Mä en tiedä mitä siellä opettajat ja professorit sanoo, en tiedä onko siellä samoja enää nykyään, mut mä kyllä sanoisin, että kannattaa enemmän sitä työkokemusta kerätä, vaikka opinnot siinä vähän kärsiskin. Ellei nyt sitten halua jotain tutkijanuraa tai tämmöistä, mihin se akateeminen osaaminen on oikeesti tarpeellista, niin kyllä mä sanoisin, että vetää mielummin opinnot vähän löysemmin rantein ja koittaa saada sitä työkokemusta. Ja oikeastaan mikä tahansa musaan liittyvä työkokemus, niin ainakin musta tuntuu, että siitä on ollut hyötyä itselle. Ja sitten ehkä sen mä vielä sanon, että just se oma kiinnostus. Kyllä se, mikä tuntuu jotenkin palkitsevalta on se, että tässä työssä kaikki se aika, mitä on käyttänyt joskus lapsesta asti musan kuunteluun ja tutkimiseen, tuntuu olevan oikeasti hyödyksi tässä, että se ei ole mennyt millään tavalla hukkaan myöskään näin työn kannalta.”

Kirjoittaja on kolmannen vuoden musiikkitieteen opiskelija.

